

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 13 • Ἰούλιος 2019

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** «Δόξα τῷ Θεῷ!...»
«Ὅταν θέλει ὁ Θεός...»
- **Κείμενο Β':** «Μοῦ τὸ θύμισε ὁ Ἄγγελος»
Ἡ θαυμαστὴ σωτηρία
ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ
- **Κείμενο Γ':** Τὸ «χαρτί» καὶ τὸ πετραχήλι
Ὁ Φύλακας Ἄγγελος
- **Κείμενο Δ':** «Δὲν ἀντέχω πιά...»
Οἱ προσβολές τῶν ἄλλων
καὶ ἡ προσευχή μας
- **Κείμενο Ε':** Θεοτοκοφιλικές
Σελίδες
Ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ
ἡ Παναγία μας
- **Κείμενο ς':** Ἀντὶ νὰ ἐλέγξης
«Κρεῖσσον ὑπερέχουσαι
τοῦ πλησίον...»
- **Κείμενο ζ':** Ἁγίου Γρηγορίου
Νύσσης
«Ὅπου κι ἂν κοιτάξεις,
θὰ δεῖς χέρια ἀπλωμένα...»
- **Κείμενο η':** Τὸ ἔργο τῶν Ἐκπαι-
δευτικῶν
Ἡ ὀκτάχρονη Μυρτώ
- **Κείμενο θ':** Πάντοτε στὸ
στήθος μας
Ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ
- **Κείμενο ι':** Ἡ Δύναμη τοῦ
ὀνόματος
Ταπεινώνει τὸν διάβολο
- **Κείμενο ια':** Σημεῖα
Ἡ τήρηση τῆς Ἀργίας

Ἡ εὐγνώμων δοξολογία τοῦ Θεοῦ θαυματουργεῖ

«Ὅταν θέλει ὁ Θεός...»*

«Δόξα τῷ Θεῷ!... Εὐχαριστῶ, Κύριε!...»

Κάποτε ὑπῆρχε μιὰ φτωχὴ γυναίκα, ἡ ὁποία ὅλη τὴν ὥρα, ὅ,τι καλὸ καὶ νὰ τῆς συνέβαινε, κοίταζε τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλεγε: «Δόξα τῷ Θεῷ!...».

Καὶ αἰσθανόταν πολὺ εὐγνώμων γιὰ τὸ ὅ,τιδῆποτε.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ τῆς ἔμενε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος. **Κάθε** φορὰ λοιπὸν ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς γυναίκα τὴν ἄκουγε νὰ λέει: «Δόξα τῷ Θεῷ!... Εὐχαριστῶ, Κύριε!...».

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδινε σημασία, ἀλλὰ κάποια στιγμή, αὐτὸ ἄρχισε νὰ τὸν ἐκνευρίζει. «**Πῶς** μπορεῖ αὐτὴ ἡ γυναίκα, τόσο φτωχὴ, νὰ εὐχαριστεῖ συνέχεια τὸν Θεό;...», σκεφτόταν.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν, ἀφοῦ ξαναπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καὶ τὴν ἄκουσε νὰ λέει πάλι «Δόξα τῷ Θεῷ», νευρίασε τόσο πολὺ, ποὺ εἶπε στὸν ὑπηρέτη του: «**Πήγαινε** στὸ Σοῦπερ Μάρκετ καὶ γέμισε δύο καρότσια τρόφιμα. **Πήγαινε** τα σ' αὐτὴ τὴν γυναίκα καὶ ὅταν σὲ ρωτήσῃ ποιὸς τὰ ἔφερε θὰ τῆς πείσῃ, ὅτι ὁ διάβολος τὰ ἔφερε».

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἔκανε ὁ ὑπηρέτης. **Τὴν** ἐπόμενη ἡμέρα πήγε στὸ «Σοῦπερ Μάρκετ», γέμισε δύο καρότσια μὲ τρόφιμα, τόσο ποὺ ξεχείλιζαν, καὶ πήγε στὴν γυναίκα.

Ὅταν ἔφτασε, τῆς χτύπησε τὴν πόρτα. «**Ἄ,** δόξα τῷ Θεῷ, εὐχαριστῶ, Κύριε!...», εἶπε ἐκείνη μόλις βγήκε ἔξω καὶ ἀντίκρισε τὰ δύο καρότσια.

«**Δὲν** θέλετε νὰ μάθετε ποιὸς σᾶς ἔστειλε τὰ τρόφιμα;...», τὴν ἐρώτησε ἀνυπόμονα ὁ ὑπηρέτης.

«**Ὅχι,** παιδί μου, δὲν ἔχει σημασία... **Ὅταν** θέλει ὁ Θεός, τότε καὶ ὁ διάβολος τὸν ὑπηρετεῖ!...», καὶ παίρνοντας τὰ δύο καρότσια μπῆκε μέσα εὐτυχισμένη...

(*) Βλ. http://www.inagiounikolaoutouneou.gr/apps/gr/spag/3_14_95517273.html. Τοῦ Γ.Δ. Κούβελα. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Μοῦ τὸ θύμισε ὁ Ἄγγελος...»

Ἡ θαυμαστὴ σωτηρία ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ*

Πόση σωτήρια δύναμη ἔχει ἕνας καλὸς λόγος, ἕνας λόγος τοῦ Θεοῦ!

Ένα ἀκόμη γεγονός, πολὺ θαυμαστό, ποὺ ἀφορᾷ ἴαση καὶ σωτηρία ψυχῆς, εἶναι τὸ ἀκόλουθο. Τὸ ἀφηγήθηκε μιὰ σεβαστὴ κυρία, προσκυνήτρια τῆς Παναγίας τὸν Μάιο τοῦ 2009. Τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπο τῆς κατωτέρω ἱστορίας, διότι ἦταν συγχωριανὸς του σ' ἕνα χωριὸ τῆς περιφέρειας Καλαβρυτίων.

Ο χωρικὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλές ἀμαρτίες. Ἦταν φιλόνικος, ἄπληστος καὶ ὑβριστής. Ἦταν καὶ «χωματολόγος».

Σὲ ἐρώτηση: τί σημαίνει αὐτό;... ἡ κυρία ποὺ διηγήθηκε τὴν ἱστορία εἶπε, πὼς «χωματολόγος» λέγανε στὸ χωριὸ ὁποῖον ἔκλεβε τὸ χῶμα, τὴν γῆ τοῦ διπλανοῦ του, μετακινώντας τοὺς φράκτες!

* * *

Κάποτε, σὲ μιὰ θύελλα ποὺ ξέσπασε στὸ χωριό, ἔπεσε κεραυνὸς στὸ σπίτι τοῦ «χωματολόγου» καὶ τὸν χτύπησε, καθὼς καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα! Ἐκεῖ ἔμεινε «στὸν τόπο», ποὺ λέμε. Δὲν κάρηκε, ἀλλὰ ἔγινε σὰν κουβάρι, διπλωμένος τόσο ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν τεντώσουν γιὰ νὰ τὸν βάλουν στὸ φέρετρο νὰ τὸν κηδέψουν.

Ετσι βρέθηκαν σὲ ἀμηχανία καὶ πέρασε ὀλόκληρη ἡμέρα, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ κάνουν κάτι. Στὸ τέλος, οἱ πιὸ τολμηροὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν τεντώσουν γιὰ νὰ τὸν κηδέψουν.

Καθὼς ὅμως τὸν τέντωναν, ὁ «χωματολόγος» ἐπανήλθε! Ἀναστήθηκε μπροστὰ στοὺς ἐκπληκτοὺς χωριανούς!

Αναστατώθηκε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ μόλις ξεπέρασαν τὸν τρόμο τους, κάθισαν κοντά του, γιὰτὶ δακρυσμένος ἐκεῖνος, μὲ ἡρεμο καὶ ταπεινὸ ὕφος, ἀφοῦ ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ ὅλους γιὰ τὴν προηγούμενη συμπεριφορά του παρουσία καὶ τοῦ Ἱερέως, τοὺς εἶπε τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά:

- Χωριανοί μου, στὴν ζωὴ μὲ ζανάφερε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζήσω τὴν μετάνοιά μου καὶ νὰ διορθώσω τὴν ζωὴ μου, πού, ὅπως γνωρίζετε ὅλοι, δὲν ἦταν καθόλου καλή...

Οταν λοιπὸν πέθανα κεραυνόπληκτος, ἕνας νέος φωτεινός, λευκοντυμένος, μὲ καλωσυνᾶτο γλυκὸ πρόσωπο, κρατῶντας ἕνα βιβλίον στὰ χέ-

ρια του, μὲ πήγε καὶ μὲ γύρισε σ' ὅλα τὰ μέρη ποὺ ἔζησα. **Κ**αὶ εἶδα τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ μου. **Α**πὸ κοντὰ ἐρχόταν ἕνας μαῦρος, ποὺ εἶχε σὰν πρόσωπο σκύλου κι ἔδειχνε εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ὅτι ἤμουν τόσο ἐπιβαρυσμένος.

Ο Ἄγγελός μου ἔψαχνε μὲ ἀγωνία καὶ φυλλομετροῦσε τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μου, μήπως καὶ βρῆ καμμιά καλὴ πράξι μου. **Μ**αζὶ του ἀγωνιοῦσα κι ἐγὼ ὁ ἄθλιος. **Ξ**αφνικὰ σταμάτησε σὲ μιὰ σελίδα καὶ χαρούμενος εἶπε:

- **Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει κάνει πολλές ἀμαρτίες, ἀλλὰ ἔχει σώσει δύο ἀνθρώπους. Ἐναν ἀπὸ τὸ νὰ κἀνὴ φόνος καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν θάνατο!**

Τότε, μὲ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἐπανήλθα στὴν ζωὴ, γιὰ νὰ μετανοήσω καὶ νὰ σωθῶ. **Ε**τσι μοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος.

- **Κ**αὶ πὼς ἔσωσες ἐστὶν δύο ἀνθρώπους;... ρώτησαν μὲ ἐνδιαφέρον οἱ παριστάμενοι.

Τότε μὲ σεμνὴ καὶ ταπεινὴ φωνὴ τοὺς εἶπε ὁ νεκραναστημένος:

- **Α**δέλφια μου, αὐτὸ τὸ γεγονός οὔτε ποὺ τὸ θυμόμουν, ἀλλὰ μοῦ τὸ θύμισε ὁ Ἄγγελος. **Ν**ὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπὸν.

Ενα χειμωνιάτικο βράδυ, ὅπως συνήθιζα, μπῆκα στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἄλλοι ἐπὶναν τὸ ποτό τους, ἄλλοι συζητοῦσαν. **Π**ρόσεξα λοιπὸν ἕναν νεαρὸ ποὺ καθόταν μόνος καὶ φαινόταν καὶ ξένος καὶ εἶπα στὸν καφετζῆ νὰ τὸν κεράση ἕνα οὔζο ἀπὸ μένα.

Ετσι καὶ ἔγινε. **Σ**ὲ λίγο πήγα, κάθισα κοντά του, καὶ πιάσαμε κουβέντα πολὺ ἐνδιαφέρουσα. **Σ**υγκινημένος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἄρχισε καὶ ξανοιγόταν. **Π**οῦ καὶ ποῦ κοίταζε τὸ ρολοῖ καὶ ἀναστενάζε. **Τ**ὸν κοίταζα μὲ συμπάθεια καὶ τὸν παρακίνησα νὰ μοῦ πῆ τί τὸν βασάνιζε.

Καί... ὦ, τοῦ θαύματος! **Μ**οῦ ἐκμυστηρεύθηκε πὼς κάποιος τὸν εἶχε πληρώσει γιὰ νὰ παραφυλάξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς χωριανούς νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἐνῶ θὰ γύριζε σπίτι του! **Α**νατρίχιασα!

- **Π**αιδί μου, τοῦ εἶπα, μὴν τὸ κἀνης αὐτὸ καὶ καταστρέψῃς καὶ τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴν ζωὴ σου. **Μ**ὴ γίνῃς φονιάς! **Μ**ή, παιδί μου, γιὰ τὸν Θεό!...

Ακουγα τὸν ἑαυτό μου νὰ μιλάῃ γιὰ τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸ πίστευα! **Ο**ὔτε ξέρω τί ἄλλο εἶπα στὸν νεαρὸ, ὁ ὁποῖος τελικὰ συνῆλθε καὶ μοῦ εἶπε:

■ Το «χαρτί» και το πετραχήλι

Ο Φύλακας Άγγελος*

Την φοβερή ώρα του θανάτου

Όταν ο Πνευματικός παπα-Γαβριήλ επέστρεψε από τον κόσμο στη Νέα Σκήτη, είχε αρρωστήσει πολύ βαριά και ήταν προς θάνατον ο Μοναχός Κύριλλος Κουμιάτης από την Καλύβα της «Ζωοδόχου Πηγής» και, επειδή πλησίαζε η ώρα της έκδημιάς του, κάλεσε τον Πνευματικό του να εξομολογηθεί, το έτος 1965.

Ο Πνευματικός του παπα-Έφραιμ προσπάθησε να βοηθήσει τον πάσχοντα να εξομολογηθεί, αλλά ο άσθενής έλεγε πως **στον άριστερό ώμο του ήταν κολλημένο ένα χαρτί που κάτι έγραφε, αλλά τι έγραφε δεν μπορούσε να ειπεί.**

Πήγε κι άλλος Πνευματικός, ο παπα-Χαράλαμπος από τα γύρω ασκητικά Καλύβια, αλλά κι αυτός στάθηκε αδύνατο να βοηθήσει τον ψυχорραγούντα αδελφό Κύριλλο.

Τότε ο κατά σάρκα αδελφός του παπα-Νεόφυτος, Πνευματικός και εκείνος, κάλεσε και τον γέροντα Πνευματικό παπα-Γαβριήλ Λευτεριώτη, ο οποίος, μ' όλη την αδελφική αγάπη, πήγε κοντά στον άσθενή και σαν έμπειρος Πνευματικός, όταν του είπε για το χαρτί, ρώτησε το Μοναχό Κύριλλο να του πει τι ακριβώς βλέπει. Ο άσθενής είπε πως **στα δεξιά βλέπει δύο λευκοφόρους Άγγέλους και στα άριστερά ήταν έτοιμοι να αρπάξουν την ψυχή του πολλοί δαίμονες**, ο ένας από τους οποίους με την ούρά του έπαιζε με το κομβοσχοίνι του ήσυχαστή γέροντα Ίωσήφ, που βρισκόταν κι αυτός εκεί.

Ο Πνευματικός παπα-Γαβριήλ παρεκάλεσε όλους τους αδελφούς να βγούν έξω από το δω-

μάτιο του άσθενή και ρώτησε για δεύτερη φορά το Μοναχό Κύριλλο να του πει τα κρυπτά της καρδιάς του.

Αφού ο άσθενής τὰ είπε όλα, τότε τον ρώτησε αν το χαρτί είναι ακόμα κολλημένο στον ώμο του. Ο άσθενής απάντησε πως ήταν ακόμη εκεί. Ο Πνευματικός τότε είπε στο Μοναχό Κύριλλο να ρωτήσει το φύλακα Άγγελο να του ειπεί εκείνος τι γράφει το χαρτί. Ο Μοναχός Κύριλλος γύρισε προς τους Άγγέλους και τους μίλησε σε γλώσσα, που ο Πνευματικός δεν καταλάβαινε ούτε μία λέξη απ' αυτά που έλεγε. **Κι** ο Άγγελος του απαντούσε στην ίδια γλώσσα. Τότε ο παπα-Γαβριήλ έβαλε το πετραχήλι επάνω στον άσθενή και τον ρώτησε τι του είπε ο Άγγελος ότι γράφει το χαρτί. **Κι** ο Μοναχός Κύριλλος του είπε δύο άμαρτίες που αυτός πρώτα δὲ θυμόταν να τις πει.

Ο Πνευματικός, μόλις άκουσε αυτά, του διάβασε τη συγχωρητική εύχή. Όταν τελείωσε, πήρε το πετραχήλι κι ο άσθενής είπε στον Πνευματικό πως **το χαρτί κόλλησε στο πετραχήλι και έσβησαν τὰ άμαρτήματά του, που ήταν γραμμένα σ' αυτό.** Και με το λόγο αυτόν, παρέδωσε το πνεύμα και κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο των μακαρίων.

Η πείρα και διάκριση του Πνευματικού βοήθησε τον αδελφό Κύριλλο να εξομολογηθεί και να καθαριστεί από τις ανθρώπινες άδυναμίες του, **με διερμηνέα τον Άγγελο Φύλακα της ψυχής.**

(*) Ανδρέα Μοναχού Άγιορείτου, Το Γεροντικό του Αγίου Όρους, σελ. 408-409, έκδ. «Άθως». • Επιμέλ. ήμετ.

- Τι πήγα να κάνω, μπάρμπα μου! Ο Θεός σε έστειλε δίπλα μου άπόψε! Θα πάω σ' αυτόν που μ' έβαλε να κάνω φόνο και θα του πετάξω τὰ καταραμένα λεφτά του, στο πρόσωπό του.

Ανακουφίστηκα. Σφίξαμε τὰ χέρια και χάθηκε μες στο σκοτάδι, χωρίς να μου πη το όνομά του. Εγώ βέβαια, ενώ με ειλικρίνεια συμβούλευσα στο καλό τον νεαρό, συνέχισα τις άμαρτωλές συνήθειές μου, μέχρι που πήρα κι εγώ το σωτήριο αυτό μάθημα από τον Φιλάνθρωπο Θεό. Ποτέ δὲν πίστευα πως αυτό το γεγονός θα γινόταν άφορμή να σωθῶ κι εγώ! Δοξασμένος ο Κύριος!...

* * *

Ο άνθρωπος αυτός έζησε άλλα δέκα χρόνια με μεγάλη μετάνοια και άρετή! **Έγινε παράδειγμα για το χωριό. Αὐτὰ μᾶς έλεγε ο πατέρας μου, είπε τελειώνοντας η σεβαστή ηλικιωμένη κυρία.**

Πόση σωτήρια δύναμη έχει ένας καλός λόγος, ένας λόγος του Θεού! Άλλά και πόσο έπιθυμεί ο Θεός την σωτηρία μας! Αναζητεί να βρη μια άφορμή για να μᾶς σώση!

(*) Η Μεγαλόχαρη Παναγία, ή Βαρνάκοβα, Θαύματα της Υπεραγίας Θεοτόκου και ή Παράκλησή Της, σελ. 110-113, 2011. • Επιμέλ. ήμετ.

■ «Δέν άντέχω πιά...»

Οί προσβολές τών άλλων καί ή προσευχή μας*

«Κατ' ούσίαν θα αλλάξεις κι έσύ»

«**Α**ν σέ κάθε οικογένεια υπήρχε έστω και ένα πρόσωπο που υπηρετούσε τόν Θεό με ζήλο, τί άρμονία θα υπήρχε στόν κόσμο!

• **Θ**υμάμαι συχνά τήν ιστορία κάποιας κοπέλας. **Σ**υνήθιζε νά έρχεται και νά συζητάμε, τότε που ήμουν άκόμα στο Μοναστήρι του Τουμάν.

Ήρθε κάποια μέρα στο Μοναστήρι μαζί με ένα οργανωμένο γκρουπ προσκυνητών, και μου διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας: «**Δ**έν τó άντέχω πιά! **Ο**ί άνθρωποι είναι τόσο άγενείς μεταξύ τους!». **Κ**αι κατόπιν μου είπε, ότι θα κοίταζε νά βρει άλλη δουλειά.

Τήν απέτρεψα, λέγοντας ότι ήταν λίγες οί δουλειές εκείνον τόν καιρό και τά έπίπεδα τής άνεργίας ύψηλά. **Τ**ής είπα νά πάψει νά πολεμά τούς συναδέλφους της στην δουλειά.

«**Μ**ά δέν μάχομαι κανένα!», άπάντησε. **Τ**ής έξήγησα ότι μολονότι δέν μάχεται κανένα σωματικά, έν τούτοις με τó νά είναι δυσαρεστημένη στην θέση της, διεξάγει πόλεμο έναντίον τών συναδέλφων της με τούς λογισμούς της.

Έκείνη άντέτεινε ότι κάθε άλλη αντίδραση θα υπερέβαινε τά όρια άντοχής του καθενός.

«**Μ**ά άσφαλώς και τά υπερβαίνει», τής είπα, «άλλά δέν μπορείς νά τó κάνεις μόνη σου. **Χ**ρειάζεσαι τήν βοήθεια του Θεού. **Κ**ανείς δέν γνωρίζει άν προσεύχεσαι ή όχι τήν ώρα τής δουλειάς σου. **Κ**ατά συνέπεια, όταν αρχίζουν νά σε προσβάλλουν, μην τούς αντιγυρίζεις τις προσβολές ούτε με λόγια ούτε με άρνητικές σκέψεις. **Π**ροσπάθησε νά μην τούς προσβάλλεις ούτε καν με τούς

λογισμούς σου. **Π**ροσευχήσου τόν Θεό νά τούς στείλει έναν άγγελό ειρήνης. **Ζ**ήτησέ Του επίσης, νά μην σε ξεχάσει και σένα. **Α**υτό δέν θα μπορέσεις

νά τó κάνεις άμέσως, αλλά άν προσεύχεσαι πάντοτε έτσι, θα δείς πώς θα αλλάξουν τά πράγματα με τόν καιρό, και πώς θα αλλάξουν επίσης και οί άνθρωποι. **Κ**ατ' ούσίαν, θα αλλάξεις κι έσύ».

Έκείνο τόν καιρό δέν ήξερα άν έπρόκειτο νά δώσει βάση στην συμβουλή μου.

Αυτό συνέβη στο Μοναστήρι του Τουμάν τó 1980.

* * *

• **Τ**ó 1981 με έστειλαν στο Μοναστήρι τής Βιτόβνιτσα. **Κ**άποια μέρα στεκόμουν πλάϊ στην κυδωνιά, όταν είδα ένα γκρουπ προσκυνητών νά πλησιάζει. **Ή**ταν κι εκείνη μέσα σ' αυτό τó γκρουπ και με πλησίασε για νά πάρει εύλογία.

Και νά τί μου είπε: «**Α**χ πάτερ! **Δ**έν είχα ιδέα ότι οί άνθρωποι είναι τόσο καλοί!». **Τ**ήν έρώτησα άν αναφερόταν στους συναδέλφους της στην δουλειά κι εκείνη μου άπάντησε θετικά. «**Α**λλάξαν τόσο πολύ, πάτερ, είναι άπίστευτο! **Κ**ανείς δέν με προσβάλλει πλέον, και βλέπω και σε μένα επίσης τήν διαφορά!». **Τ**ήν έρώτησα άν είχε ειρηνεύσει με όλους και μου άπάντησε, ότι υπήρχε ένα πρόσωπο μονάχα, με τó όποιο δέν μπορούσε νά ειρηνεύσει για πολύ καιρό. **Κ**ατόπιν, καθώς διάβαζε τά Ευαγγέλια, έφτασε κάποια στιγμή στο σημείο όπου ό Κύριος μάς ζητά νά αγαπάμε τούς έχθρούς μας. **Κ**αι τότε είπε τόν έαυτό της: «**Θ**ά αγαπήσεις αυτό τó πρόσωπο είτε τó θέλεις είτε όχι, διότι αυτό είναι που μάς ζητά ό Κύριος». **Κ**αι τώρα, ξέρετε, είναι οί δύο τους οί καλύτεροι φίλοι!

* * *

Μακάρι νά υπήρχε έστω και ένας τέτοιος άνθρωπος σε κάθε έπιχείρηση, έργοστάσιο ή γραφείο! **Έ**τσι θα άνοιγόταν ό δρόμος πρòς τήν ειρήνη. **Μ**όνο ένας άνθρωπος χρειάζεται, ένας άνθρωπος συνδεδεμένος προσευχητικά με τόν Θεό, και θα έχουμε παντού ειρήνη – στην οικογένεια, στην δουλειά, στην κυβέρνηση και παντού. **Η** παρουσία ενός τέτοιου ανθρώπου είναι που μπορεί νά μάς έλευθερώσει από ζοφερούς και δυσβάστακτους λογισμούς.

(*) Οί λογισμοί καθορίζουν τή ζωή μας, Βίος και διδασχές του Γέροντα Θαυδαίου τής Βιτόβνιτσα, σελ. 116-118, εκδόσεις «Έν πλώ», Οκτώβριος 2012. • Έπιμέλ. ήμετ.

■ Θεοτοκοφιλικές Σελίδες

Ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ ἡ Παναγία μας* Φῶς καὶ Εὐωδία

Κάποτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅπως μοῦ διηγήθηκε κάποιος εὐλαβῆς Ἱερεύς, εἶχε ἀρρωστήσει βαρεῖα ἢ μιά του θυγατέρα, ἔντεκα περίπου ἐτῶν.

Ξενύχτησε ὁ παππούλης, τελῶντας τὸ Μυστήριό τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου καὶ διαβάζοντας τὶς Παρακλήσεις πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἐναλλάξ: πότε τὴν Μικρὴ καὶ πότε τὴν Μεγάλη. **Οἱ** Παρακλήσεις δὲ ἐσυνοδεύονταν καὶ ἀπὸ πολλές-πολλές γονυκλισίες.

Ξημέρωνε Κυριακὴ καὶ ἔπρεπε νὰ πάη στὸ ναό του, γιὰ νὰ λειτουργήσει. Ἄλλωστε, ἦταν μόνος.

Σταύρωσε τὴν κορούλα του καὶ τὴν ἄφησε στὴν φροντίδα τῆς καλῆς του πρεσβυτέρας. Πῆγε στὸν ἱερὸ ναό, ἄρχισε τὸν Ὁρθρο καὶ τὴν ἱερὰ Προσκομιδὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου εἶπε: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...».

Μετὰ τὸν Καθαγιασμὸ τῶν τιμίων Δώρων, εἶπε τὴν ἐκφώνησι «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας, Ἀχράντου...» καὶ τελείωσε, λέγοντας ἐν κλαυθμῷ:

- Παναγία μου, ἐπειδὴ ἐγίνες Μάννα στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ πόνεσες βαθύτατα ποῦ τὸν ἔβλεπες πάνω στὸν Σταυρὸ νὰ ἀργοπεθαίνῃ μαρτυρικά, πιστεύω ἀπόλυτα ὅτι μὲ ἀκοῦς. **Εἶσαι** ἐδῶ. **Ναί**, εἶσαι ἐδῶ καὶ μ' ἀκοῦς. **Εἶσαι** Μάννα, Θεοτόκος καὶ Θεομήτωρ. **Καὶ** καταλαβαίνεις καὶ τὸν δικό μου πόνο. **Σὲ** παρακαλῶ, **Σὲ** ἱκετεύω, κάνε τὸ θαῦμα σου στὸ παιδάκι μου.

Καὶ τότε συνέβη τὸ πιδὸ παράξενο ποῦ ἐβίωσε ποτὲ ὡς Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. **Ὁ** μικρὸς ἱερὸς ναὸς ἄρχισε νὰ πλημμυρί-

ζῆ ἀπὸ ἓνα λευκότατο καὶ ὠραιότατο **Φῶς**, ποῦ σιγά-σιγὰ ἐγίνε πιδὸ λαμπερὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. **Συγχρόνως** δὲ ὅλος ὁ ναὸς γέμισε ἀπὸ μιὰ ὑπερ-ακατάληπτη **Εὐωδία**. **Τὴν** αἰσθάνθηκε ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἐνοιώ-σε νὰ ζαλίζεται καὶ νὰ μεθᾷ ἀπὸ τὴν θεϊκὴ αὐτὴ **Εὐωδία**.

Τὸ θεῖο **Φῶς** δὲν τὸ ἀντελήφθησαν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι χριστιανοί, ἐνοιώσαν ὅμως τὴν **Εὐωδία** μυριάδων ἀρωμάτων καὶ ρωτοῦσαν ἀπορημένοι ποῦ βρέθηκε τέτοιο θαῦμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἱερεύς, ἀπὸ τὴν ἔλλαμψι αὐτὴ τοῦ θεοῦ **Φωτός**, ἔπεσε στὰ γόνατα βουβὸς ἀπὸ τὴν κατάπληξι, τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸ δέος.

- Παναγία μου, σιγοψιθύρισε, εἶσαι ἐδῶ!... **Σ'** εὐχαριστῶ... **Σ'** εὐχαριστῶ... **Σ'** εὐχαριστῶ... **Ναί**, τὸ κοριτσάκι μου εἶναι καλά. **Τὸ** πιστεύω. **Σ'** εὐχαριστῶ... **Σ'** εὐχαριστῶ...

Καὶ παρέμεινε ἐκεῖ γονατιστὸς καὶ δακρύβρεκτος ἀπὸ τὴν πολλὴ του εὐγνωμοσύνη...

Σιγά-σιγὰ συνῆλθε, νοιώθοντας συγχρόνως νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν καρδιά του οἱ βαρεῖες πλάκες τῆς στενοχώριας καὶ στὴν θέση τους νὰ παραμένουν ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη, ἡ εὐχαριστία, ἡ χαρά, ἡ πίστις καὶ ἡ ταπείνωσις...

Στὸ τέλος καταλήγοντας μοῦ εἶπε:

- **Δὲν** τὸ ἄξιζα, πάτερ μου, διότι ἡμουν καὶ εἶμαι ἀμαρτωλός, ἀλλὰ ἡ πίστις μας εἶναι ζωντανή, ἀληθινή... **Ὁ** Θεὸς ἀκούει, ὅπως ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ καὶ ἡ Παναγία στὰ πονεμένα αἰτήματά μας! **Δόξα** στὸ Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Οἱ Ἀναβαθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 19-20, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Κρεῖσσον ὑπερέχεσθαι τοῦ πλησίον...»

Ὁ Ἀββᾶς, Μᾶρκος ὁ Ἀσκητὴς εἶπε:
«**Κρεῖσσον** μετ' εὐλαβείας ὑπερέχεσθαι
τοῦ πλησίον, **ἢ** ἐλέγχειν αὐτὸν
ἐν παντὶ πράγματι.»

Ὁ Ὁσῖος Μᾶρκος ὁ Ἀσκητὴς ἐδίδασκε:
Εἶναι πολὺ καλύτερα νὰ προσεύχεσαι θερμὰ
καὶ μὲ εὐλάβεια γιὰ τὸν Πλησίον-Ἀδελφὸ
σου, **παρὰ** νὰ τὸν ἐλέγχεις καὶ κατακρίνης γιὰ
κάθε τι, στὸ ὁποῖο σφάλλει καὶ ἀμαρτάνει.

■ Γρηγόριος Νύσσης: Ἡ ἀληθῆς φιλοπτωχία

«Ὅπου κι ἂν κοιτάξεις,
θὰ δεῖς χέρια ἀπλωμένα
σὲ ζητιανιά»*

Ἔνα πολὺ «σύγχρονό» μας
Πατερικὸ Κείμενο

Καὶ ἡ συγκυρία μᾶς ἔφερε μεγάλη ἀφθονία γυμνῶν καὶ ἀστέγων. Ὑπάρχει πλῆθος αἰχμαλώτων στὶς πόρτες τοῦ καθενός μας. Δὲν λείπουν ἀπὸ πουθενὰ οἱ ξένοι καὶ οἱ μετανάστες καὶ ὅπου κι ἂν κοιτάξεις θὰ δεῖς χέρια ἀπλωμένα σὲ ζητιανιά.

Γιὰ σπίτι τοὺς ἔχουν τὸ ὑπαιθρο. Καταφύγιό τοὺς εἶναι οἱ στοῆς καὶ τὰ ἀδιέξοδα καὶ τὰ πιὸ ἐρημικὰ σημεῖα τῆς ἀγορᾶς. Καὶ ὅπως οἱ νυχτοκόρακες καὶ οἱ κουκουβάγιες, φωλιάζουν μέσα στὶς τρύπες. Γιὰ ροῦχα φοροῦν καταξοχισμένα κουρέλια. Γιὰ χωράφι ἔχουν τὴν διάθεση ὅσων τοὺς ἐλεοῦν.

Γιὰ τροφή ἔχουν ὅ,τι πέσει ἀπὸ ὀποιον τοὺς συναντήσει. Πίνουν νερὸ ἀπὸ τὶς κρήνες ὅπως τὰ ζῶα, καὶ γιὰ ποτήρια ἔχουν τὶς χουφτες τοὺς.

Γιὰ ἀποθήκη ἔχουν τὴν κοιλιά τοὺς. Ἀποθήκη τοὺς εἶναι ὁ κόρφος τοὺς καὶ ἂν αὐτὸς δὲν εἶναι σχισμένος, κρατᾶει ὅσα μπορεῖ νὰ συγκρατήσει ὅ,τι κρύβουν σ' αὐτόν. Τραπεζί τοὺς εἶναι τὰ γόνατά τοὺς μαζεμένα. Κρεβάτι τοὺς εἶναι τὸ ἔδαφος. Γιὰ λουτρὸ ἔχουν ἓνα ποτάμι ἢ μία λίμνη, ὅπως τὰ ἔχει προσφέρει ἀκατέργαστα καὶ κοινὰ σὲ ὅλους ὁ Θεός. Ἡ ζωὴ τοὺς εἶναι πλέον γεμάτη περιπλανήσεις σὰν ἀγρίου ζώου, ὅμως δὲν ἦταν ἔτσι ἐξ ἀρχῆς. Ἐγινε τέτοιος ἀπὸ τὴν συμφορὰ καὶ τὴν ἀνάγκη.

Ἐσὺ ποὺ νηστεύεις, μπορεῖς νὰ τοὺς βοηθήσεις ὅσο χρειάζεται. Δεῖξε γενναιοδωρία στοὺς ἀδελφούς σου ποὺ τοὺς συνέβησαν αὐτὲς οἱ ἀτυχίες. Ὅ,τι στέρησες ἀπὸ τὴν κοιλιά σου, δώσ' το στὸν πεινασμένο. Ὁ θεῖος φόβος μπορεῖ ἔτσι νὰ ἐπανορθώσει δίκαια τὰ πράγματα. Μὲ τὴν φρόνιμη ἐγκράτεια μπορεῖς νὰ θεραπεύσεις δύο πάθη ποὺ εἶναι ἀντίθετα μεταξύ τοὺς: τὸν δικό σου κορεσμὸ καὶ τὴν πείνα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ γιατροί, ἀπὸ ἄλλους ἀδειάζουν κάτι καὶ σὲ ἄλλους τὸ γεμίζουν, ὥστε μὲ τὴν πρόσθεση καὶ τὴν ἀφαίρεση νὰ οἰκονομηθεῖ ἡ ὑγεία τοῦ καθενός. Πεισθεῖτε μὲ τὴν καλὴ αὐτὴ παραίνεση καὶ ὁ

λόγος τῆς ἁς ἀνοίξει τὶς πόρτες τῶν εὐπόρων. Αὐτὴ ἡ συμβουλή ἁς βάλει τὸν φτωχὸ στὸ σπίτι ἐκείνου ποὺ ἔχει. Μπορεῖ νὰ μὴν πλουτίσεις μὲ τὰ πολλὰ σου λόγια αὐτοὺς ποὺ στενοχωριοῦνται, τουλάχιστον ὅμως ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἁς τοὺς προσφέρει στέγη, τραπέζι καὶ κρεβάτι.

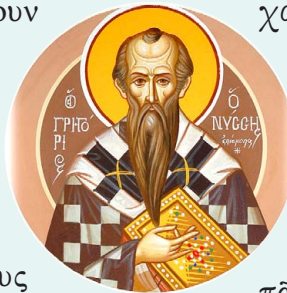
* * *

Πολλὴν δὲ ἡμῖν ἀφθονίαν τῶν γυμνῶν καὶ τῶν ἀστέγων, ὁ νῦν ἤνεγκε χρόνος. Πλῆθος γὰρ αἰχμαλώτων πρὸς ταῖς θύραις ἐκάστου.

Καὶ ὁ ξένος καὶ μετανάστης οὐ λείπει· καὶ τὴν ζητοῦσαν χεῖρα, πανταχοῦ τεταμένην ἔστιν ἰδεῖν. Τούτοις οἶκος μὲν ὑπαιθρος, ὁ ἀήρ. Κατὰ γῶγια δὲ στοαί, καὶ ἀμφοδα, καὶ τὰ τῆς ἀγορᾶς ἐρημότερα. Κατὰ δὲ τοὺς νυκτικόρακας καὶ τὰς γλαῦκας ταῖς ὀπαῖς ἐμφωλεύουσιν. Ἐσθῆς αὐτοῖς τὰ περικεκενητημένα ῥάκια· γεωργία, τῶν ἐλεοῦντων ἡ γνώμη· τροφή, εἴ τι ἂν ἐκ τοῦ προστυχόντος ἐμπέσῃ· ποτόν, ὡς τοῖς ἀλόγοις αἰ κρῆναι· ποτήριον, τῶν χειρῶν ἢ κοιλότης· ταμεῖον, ὁ κόλπος, καὶ οὗτος ἂν μὴ διεβρῦνηκώς ἦ, ἀλλὰ στέγων τὰ ἐμβαλλόμενα· τράπεζα, ἡ τῶν γονάτων συνέρεισις· κλίνη, τὸ ἔδαφος· λουτρόν, ποταμὸς ἢ λίμνη, ὁ ὁ Θεὸς κοινὸν πᾶσι καὶ ἀκατάσκευον ἔδωκεν. Ἀληθικὸς αὐτοῖς ὁ βίος καὶ ἄγριος, οὐ τοιοῦτος ὢν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἀνάγκης γενόμενος.

Τούτοις, ὁ νηστευτής, ὑπάρκεσον. Περὶ τοὺς ἀτυχοῦντας τῶν ἀδελφῶν, γενοῦ φιλότιμος. Ὁ τῆς σῆς ὑφείλεις γαστρός, τῷ πεινῶντι πρόσθετος. Γενέσθω ὁ τοῦ Θεοῦ φόβος δίκαιος ἐξισωθεῖς. Θεράπευσον ἐγκράτεια σώφρονη δύο πάθη ἐναντία ἀλλήλοις· τὸ σὸν κόρον, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸν λιμόν. Οὕτω γὰρ ποιούσι καὶ ἰατροί· τοὺς μὲν κενούσι· τοὺς δὲ πληροῦσιν, ἵνα τῇ προσθήκῃ καὶ ὑφαιρέσει ἡ περὶ ἕκαστον οἰκονομηθῇ ὑγεία. Πείσθητε καλῇ παραίνεσει. Ἀνοιξάτω ὁ λόγος τῶν εὐπορούντων τὰς θύρας. Εἰσαγέτω ἡ συμβουλή τὸν πένητα πρὸς τὸν ἔχοντα. Μία δὲ λέξις μὴ πλουτисάτω τοὺς στένοντας. Δότω αὐτοῖς καὶ οἰκίαν, καὶ κλίνην, καὶ τράπεζαν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ὁ προαιώνιος.

(*) Περὶ Φιλοπτωχίας καὶ Εὐποιίας, Gregorii Nysen Opera (W. Jaeger - H. Langerbeck), vol. 9, 96-99, Patrologia Graeca 4, 457B-460C. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Τὸ ἔργο τῶν ἐκπαιδευτικῶν,
ὡς πραγματικῶν λειτουργῶν

Ἡ ὀκτάχρονη Μυρτώ καὶ ἡ φωτισμένη Δασκάλα της*

Θυμάμαι τὴν Μυρτώ, ἓνα μικρὸ χαριτωμένο κοριτσάκι.

Προσβλήθηκε ἀπὸ ὀξεία λευχαιμία. Μὲ ἀπαράμιλλη σιωπὴ καὶ ὑπομονή, μὲ ἓνα γλυκύτατο βλέμμα ποὺ ἐξέπεμπε συνεχῶς τὸ χλωμὸ προσωπάκι της, ἀντιμετώπιζε τὶς πιὸ ἐπιθετικὲς θεραπείες ποὺ τῆς ἔκαναν.

Κι ὅσο ἦταν αὐτὴ ἀνεκτικὴ, τόσο κατέρρεαν οἱ γονεῖς της, ποὺ σταδιακὰ ἔχασαν μαζί μὲ τὶς ἐλπίδες τους καὶ τὰ τελευταῖα ψήγματα τῆς πίστεώς τους. Δὲν ἦταν ἄνθρωποι πιστοὶ οὕτως ἢ ἄλλως. **Κάτι**, ὅμως, ὑπῆρχε μέσα τους.

Τὴν εἶχαν στείλει καὶ σὲ καλὸ σχολεῖο. **Εἶχε** μιὰ Δασκάλα ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε.

Κάθε φορὰ πρὶν κοιμηθεῖ ἔκανε τὸν σταυρὸ τῆς λέγοντας: «**Σταυρὲ** τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει Σου».

Ἔτσι τῆς εἶχε πεῖ ἡ Δασκάλα τῆς Παρασκευῆ.

– **Γιατί** κάνεις τὸν σταυρὸ σου;... ρωτοῦσε ἡ μητέρα της.

– **Γιὰ** νὰ μοῦ δίνει δύναμη ὁ Χριστός,... ἀπαντοῦσε. **Ἔτσι** μᾶς εἶπε ἡ κυρία Παρασκευῆ στὸ σχολεῖο.

– **Δὲν** τοῦ λὲς καλύτερα νὰ σὲ κάνει καλά;

– **Δὲν** χρειάζεται, ἀφοῦ μοῦ δίνει δύναμη καὶ χαρά!...

Οἱ γονεῖς δὲν ἐπέμειναν. Δὲν καταλάβαιναν καὶ πολλὰ...

Καθώς, ὅμως, προχωροῦσε ἡ ἀσθένεια, τὰ ἔβαλαν μὲ τὸν Θεό!... **Παρὰ** ταῦτα, δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸ παιδί τους ποὺ συνέχισε νὰ κάνει τὸν σταυρὸ του καὶ νὰ λέει προσευχοῦλες.

Ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ*

Πάντοτε στὸ στήθος μας

Κάποιος μπουλντοζιέρης κατάκοπος ἀπὸ τὴν ἐργασία του ξάπλωσε μία καλοκαιρινὴ νύχτα νὰ ξεκουραστῇ...

Αἰσθάνθηκε στὸν ὕπνο του ἓνα βάρος νὰ τὸν πιέζει καὶ ξύπνησε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιδράσει.

Ἔβλεπε ἓνα μαῦρο, κάτι σὰν σκυλί ποὺ προχωροῦσε σιγά-σιγά πρὸς τὸ κεφάλι του καὶ τὸν πλάκωσε. **Πήγαινε** νὰ τοῦ βγῆ ἡ ψυχὴ...

Ὅταν ὅμως ἔφθασε μέχρι τὸ στήθος, ἄκουσε

Ἡ Μυρτὼ πέθανε ὀκτὼ χρόνων, ζητώντας ἀπὸ τὴν μητέρα της νὰ τῆς πεῖ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», γιατί αὐτὴ δὲν μποροῦσε πλέον.

Ἄφησε τὴν κούκλα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, σταύρωσε τὰ χεράκια της καὶ ζήτησε τὴν προσευχή.

Ἡ μητέρα της δὲν μπόρεσε νὰ τῆς χαλάσει τὸ χατίρι. **Τὸ** ἔκανε μὲ λυγμούς...

Ἄφησε τὴν λογικὴ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν ἀποδείξεων, τοῦ στενοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς σκέψης, καὶ λειτούργησε στὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ της.

Μαζί μὲ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της ἀνέβλυσε καὶ ἡ πίστη ἀπὸ τὴν καρδιά της...

• **Τὸ** περιστατικὸ αὐτό, πέρα ἀπὸ τὴν τραφερὴ συγκίνησή του, δημιουργεῖ προβληματισμό. **Μᾶς** βάζει σὲ σκέψεις. **Βλέπουμε**, ὅτι ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ διαφόρους τρόπους, γιὰ νὰ φέρει κοντὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἀδιάφοροι στὴν πίστη ἢ καὶ ἐντελῶς ἀρνητικοί. **Ἀκόμη** καὶ μὲ τὸν θάνατον ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. **Ὅσο** κι ἂν φαίνεται σὲ μᾶς πολὺ σκληρὸ ἢ καὶ ἀδικο.

Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος.

• **Ἔπειτα**, ἐκεῖνη ἡ κυρία Παρασκευῆ, ἡ Δασκάλα τῆς Μυρτῶς, πόσα δὲν μᾶς λέει! **Φύτει** στὴν ψυχούλα τῆς μικρῆς μαθήτριάς της τὸν σπόρον τῆς πίστεως στὸν Χριστό. **Καὶ** ὁ σπόρος βλάστησε καὶ καρποφόρησε τὸ δέντρο τῆς πίστεως.

Μιὰ πίστη ποὺ εἶχε τὴ δύναμη νὰ στηριζοῖ τὸ μικρὸ κορίτσι στὶς ὀδυνηρὲς στιγμὲς. **Ἀκόμη** καὶ μπροστὰ στὸν θάνατον!

• **Ἀλήθεια**, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἔργο τῶν **Ἐκπαιδευτικῶν**, ὅταν εἶναι πραγματικοὶ **Λειτουργοί!**

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, ἀριθμ. 529/Μαΐος 2018, σελ. 139. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

μία φωνή: «**Ἄν** δὲν εἶχες αὐτὸ (τὸν Σταυρὸ) **στὸ στήθος σου**, θὰ ἔβλεπες τὶ θὰ πάθαινες»..., καὶ ἀμέσως ἐξαφανίστηκε.

• **Εὐχαρίστησε** τὸν Θεό, ἔκανε τὸν σταυρὸ του καὶ κατάλαβε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη τοῦ **Σταυροῦ**, ποὺ τυπικὰ φοροῦσε μέχρι τότε.

(*) Ἀσκητὲς μέσα στὸν κόσμον, τόμος Α', Ἅγιον Ὄρος, σελ. 365, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς, 2008. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Η Δύναμη του Όνόματος

**Ταπεινώνει τον διάβολο
ή Εύχή του Ίησού**

Κάποτε μία ψυχή μου διηγήθηκε αυτό που της συνέβη κατά την διάρκεια νυκτερινής προσευχής.

• Προσηύχετο με το κομποσχοίνι στο Όνομα του Ίησού Χριστού: «Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με... Ίησού μου, έλεος...».

Έκανε αυτή την προσευχή μιὰ ώρα, δύο ώρες, τρεις, τέσσερις... πολλή προσευχή. Συμμένη, βυθισμένη μέσα στον «χώρο» της καρδιάς της.

Κάποια στιγμή, μέσα στην ήσυχία, και σε μιὰ κατάσταση που δεν μπορεί να όριση ή ψυχή, έμφανίσθηκε μπροστά της, μπροστά στην προσευχομένη ψυχή, την εύρισκομένη έν έκστάσει, **ο διάβολος όλόκληρος!** Ο διάβολος έπεσε στα γόνατα και της είπε:

- Σε παρακαλώ... (ο διάβολος να παρακα-

λή!!! Ο διάβολος, πού είναι ο φόβος και ο τρόμος ήμών των Χριστιανών, των δειλών και όλιογπίστων... Ο διάβολος να γονατίζη και να παρακαλή!...) σε παρακαλώ, μη λές αυτό το Όνομα, σε παρακαλώ μη το λές! **Μη** το λές αυτό το Όνομα (του Χριστού δηλαδή) κι εγώ θα σου χαρίσω όλον τον κόσμο!

• Της είπε: «Μην προσκυνάς το Όνομα του Κυρίου, κι εγώ θα σου χαρίσω όλον τον κόσμο. Θα σου δώσω όση δόξα θέλεις, έξουσία και δύναμι».

Και επειδή έπρόκειτο για νεαρό άτομο, πρόσθεσε: «Και έρωτες πολλοί θα σέρνονται στα πόδια σου, μόνο μη λές αυτό το Όνομα!».

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Άναγνωστοπούλου, Έρμηνεία στην Θεία Λειτουργία μέσα από πραγματικά γεγονότα και έμπειρίες Άγίων Ίερών, Μοναχών και Πιστών – Έμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία, σελ. 58, Πειραιάς 2003. • Έπιμέλ. ήμετ.

■ Θεϊκά Σημεία

**Η Άργία την Κυριακή
και στις Μνήμες των Άγίων***

Ο Γερο-Βησσαρίων ο Διονυσιάτης γεννήθηκε το έτος 1935. Σε ηλικία 11 ετών έμεινε όρφανός από πατέρα. Το 1953 ήρθε στο Άγιον Όρος και πήγε στην Μονή Διονυσίου. Μετά από όκτώ μήνες δοκιμή έγινε Μοναχός (ρασοευχή) σε ηλικία 18-19 ετών.

* * *

Στον **Μονοξυλίτη** ήταν ένας Γέροντας, ο οποίος ήταν σκληρός από την φύση του και δούλευε πολύ όλη την ήμέρα, γιατί αυτό δεν μπορούσε να μείνη κανείς για πολύ κοντά του. Έγώ επειδή ήμουν μαθημένος στην δουλειά και μου άρεσε κιόλας, δεν είχα πρόβλημα και έμεινα. Μία ήμέρα είδα ότι σχεδόν τελείωσε το ψωμί μεσοβδόμαδα και, επειδή είχαμε και εργάτες, του είπα να ζυμώσουμε. Αυ-

τός είπε ότι θα ζυμώσουμε την Κυριακή. Άν και δεν συμφωνούσα είπα: «Νάναι εύλογημένο». Άφου εγώ έτοιμασα το προζύμι και τα άλλα υλικά, βάλαμε αρχή να ζυμώσουμε και ήμασταν οί δυό μας. Τότε συνέβη το έξησ παράδοξο:

• Βρίσκαμε μέσα στο ζυμάρι αίμα σε σχήμα μακαρονιού και δεν μπορούσαμε να το έξηγήσουμε γιατί τα χέρια μας δεν ήταν κομμένα. Τα βγάξαμε και τα πετούσαμε, αλλά τελικά το ψωμί απέτυχε.

Τότε του είπα ότι ο Θεός μās έδειξε σημείο επειδή ζυμώσαμε Κυριακή.

* * *

Το ίδιο έγινε άλλη φορά στην Μνήμη του Άγίου Χρυσοστόμου. Οί πατέρες είχαν διχαστή για το αν θα έπρεπε να δουλέψουν ή όχι. Έπικράτησε ή γνώμη να δουλέψουν.

Τελικά όμως δεν μπόρεσαν να δουλέψουν γιατί έσπασαν διαδοχικά ή πρέσσα για το λάδι και το βολάν του τρακτέρ.

(*) Από την άσκητικη και ήσυχαστικη Άγιορειτικη Παράδοση, Άγιον Όρος 2011, σελ. 477. • Έπιμέλ. ήμετ.

- Ταχυδρομική Διεύθυνσις: Ίερά Μονή Αγίων Αγγέλων, 145 65 Άγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ελλάδα - GR
- Ηλεκτρονική Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Αριθμός τηλεφωνικής κλήσεως: (+30) 22950 22582
- Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582 • Εκδίδεται σε διάφορες γλώσσες: βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται και αποστέλλεται δωρεάν • Με την εύλογία και έπιστασία του Σεβασμ. † Μητροπολίτου Όρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού, της Έκκλησίας των Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος.